

Jessica Anya Blau

MARY JANE

Dream
válogatás

AMERIKA. 70-ES ÉVEK.
A ROCK AND ROLL MÁMORA.
EGY NYÁR,
AMELY MINDENT
MEGVÁLTOZTAT.

Az 1970-es évek Baltimore-jában a tizennégy éves könyvmoly, Mary Jane kedvenc elfoglaltsága az anyukájával főzni, de imád énekelni is a templomi kórusban, és tűkön ülve várja a Broadway-darabok dalaiból összeállított legújabb lemezeket. Bár ő maga csendes és visszahúzódó, nagyon megörül, amikor kiderül, hogy nyáron a közelben lakó orvos kislányára vigyázhat. Édesanyja szerint ez egy tisztességes állás egy tisztességes háztartásban.

Kívülről valóban ilyennek tűnik a ház, belül azonban káosz uralkodik: rendetlenség, az ajtókat matricák borítják, és vacsorára gabonapelyhet vagy elviteles ételt esznek. És ami még rosszabb: az orvos apuka pszichiáter, ráadásul egész nyáron egyetlen beteget, egy híres rockzenészt támogat a kijózanodás folyamatában, aki ezért a filmszínész feleségével beköltözik a házba.

Mary Jane rendet visz a család életébe, miközben ő maga első kézből tapasztalja meg a szex, a drog és a rock and roll szabad világát. Ez az újonnan felfedezett vad életforma megrengeti a Mary Jane által ismert valóságot, és nem biztos, hogy vissza tud – vagy egyáltalán akar – térni a régi életéhez...

Jessica Anya Blau

Bostonban született, de Kaliforniában nőtt fel. Regényeit bemutatta a Today Show, a CNN, a Cosmopolitan és a Vanity Fair, novellái és esszéi pedig számos magazinban, folyóiratban és antológiában jelentek már meg. Jessica a Frances Fisher és Steve Howey főszereplésével készült Love on the Run című film társszerzője. Olykor bérírást is vállal, korábban a Johns Hopkins Egyetemen, a Goucher College-on és a Fashion Institute of Technologyn tanított. Jessica jelenleg New Yorkban él.

Tudj meg többet a könyvről:

www.jessicaanyablau.com

www.facebook.com/DreamKonyvek

www.facebook.com/DreamValogatás

„Elbűvölő történet. Blau ügyesen és humorral elegyítve állította szembe egymással ezt a két világot, miközben a regény végig könnyed marad, a történet nem laposodik el, sőt szinte látjuk magunk előtt leperegni a belőle készült filmet. Esetleg Lady Gaga Sheba szerepére? Már kezdődhet is a szereplőválogatás!”

New York Times

„Csodálatos. Ahogy egymásnak feszülnek a különböző szokások, lassan kibontakoznak előttünk az eltérő elképzelések, remények, meggyőződések. Ezt a regényt, ha egyszer belevetted magad, biztosan nem fogod tudni letenni.”

Stylist

„Mary Jane története az 1970-es évek Amerikájának esszenciáját tárja elénk humorral és rendkívül rokonszenves karakterekkel találva. Csak ajánlani tudom ezt a könyvet.”

Library Journal

„Komoly témát feldolgozó regény vicces jelenetekkel és nagy-nagy szívvel.”

Boston Globe

„Bájos és szívbe markoló mese vágyakról, imázsról, az amerikai életérzésről és egy rendkívüli családról.”

Booklist

*Dream
válogatás*

Jessica Anya Blau

MARY JANE

— részlet —

Dream
válogatás

1

Mrs. Cone körbevezetett a házban. Legszívesebben minden sarkon megálltam volna, hogy jobban szemügyre vegyem az olyan helyeken tornyosuló tárgyakat, ahol semmi keresnivalójuk nem lett volna: ingatag könyvkupac a tűzhelyen, kávéscsésze egy cipősdoboz tetején az előszobában, réz Buddha-szobor a radiátoron, rózsaszín felfújható medencejáték a nappali kellős közepén. 1975-öt írtunk, nemrég töltöttem a tizennégyet, és az otthonról, a bútorokról és a tisztaságról bennem kialakult kép úgy kapcsolt az anyukámhoz, ahogy egykor a köldökzsinór kötött össze minket. Ahogy Mrs. Cone mezítláb (ragyogóan piros pedikúrral) arrébb rugdosott a lépcsőn egy halom pulóvert, végigsöpört rajtam az ámulat. Tényleg léteznek emberek, akik így élnek? Azt hiszem, sejtettem, hogy a világ valamelyik részén igen. De azt elképzelni sem mertem, hogy a mi környékünkön, a Roland Parkban – amelyről egyébként az anyukám úgy tartotta, Baltimore legkiválóbb része – is él egy ilyen család.

Az emeleten minden sötét faajtó tárva-nyitva állt, kivéve egyet. A csukott ajtó alsó részét „FELELŐS-SÉGRE VONÁS: sürgetőbb, mint valaha*” feliratú matricák borították, mellette maszkoló szalaggal felragasztva egy táncoló, orrát az égnek emelő Snoopyt ábrázoló poszter. Minden kissé ferdén állt, mintha egy részeg ragasztotta volna fel őket térdepelve.

– Ez Izzy szobája – mondta Mrs. Cone, ahogy kinyitotta az ajtót. Snoopy mellett elhaladva követtem őt a helyiségbe, ami úgy nézett ki, mintha megtámadták volna egy játékokat lövő ágyúval. Egy mágneses rajztábla, egy Operáció-társasjáték, legók, papírbabás könyvek, matricás doboz matricákkal, Richard Scarry-könyvek és egy műanyag lovas készlet hevert szanaszét: egy négyzetcentiméternyi üres felület sem volt. Vajon Izzy vagy az anyukája esténként kézzel söpör le mindent az ágyról a földre?

– Izzy – ismételtem mosolyogva. A szomszédunk, Mrs. Riley azt mondta, hogy az igazi neve Isabelle. De nekem jobban tetszett az Izzy név, ahogy a nyelvemen zizegett. Nem ismertem senki mást, akit Izzynek vagy Isabelle-nek hívtak volna, és még Izzy Cone-nal sem találkoztam. Mrs. Riley ajánlásával a Mrs. Cone-nal folytatott telefonbeszélgetésünk után én lettem a bébiszittere a nyárra. Azt hittem, a telefonbeszélgetés egyfajta interjú lesz, de Mrs. Cone igazából csak Izzyről mesélt nekem.

– Nem szeret vele egykorúakkal játszani. Szerintem nem köti le, amit a többi ötéves csinál. Igazából

*1975-ben már Gerald Ford az Amerikai Egyesült Államok elnöke, elődje Richard Nixon volt. Ebben az időben robbant ki a Watergate-botrány, amelynek következtében Nixon lemondott, és a nép a botrány miatti felelősségre vonását követelte.

egész nap csak velem szeret lenni – magyarázta Mrs. Cone. – Ami általában nem is lenne probléma, de ezen a nyáron kissé elfoglalt leszek, szóval... – Mrs. Cone ekkor szünetet tartott, én pedig elgondolkoztam, vajon nekem kellene-e mondanom, hogy szívesen vállalom a munkát, vagy inkább megvárni, hogy ő ajánlja fel nekem.

Egyébként teljesen megértettem ezt az ötévest, aki csak az anyukájával szeretett volna lenni, mert én is ilyen lány voltam. Még tizennégy évesen is szívesen segítettem neki a házimunkában, szerettem mellette olvasni, bevásárolni vele, és szerettem, amikor együtt választottuk ki a legjobb kaliforniai paprikákat vagy a legszebb húsokat.

Amikor azonban a velem egykorúakkal kellett lennem, például pizsipartikon, amikre az összes lány hivatalos volt az osztályból, mindig úgy éreztem, mintha legalábbis külföldi lennék. Honnan tudták a lányok, miről pletykálkodjanak? Miért gondoltak mind ugyanarra? Életkorunktól függően Barbie-k, ruhák, fiúk, frizurák, szájfények vagy tinimagazinok voltak terítéken, azonban ezek közül engem egy sem érdekelt. Felsőskoromig nem is voltak igazi barátaim. Akkor ismerkedtem meg a Kellogg-ikkal, akik a New York állambeli Albanyból költöztek Baltimore-ba. Úgy tűnt, ők sem értették a tinilányok szokásait és hagyományait, és ők is szívesen töltötték a délutánt a lejátszó mellett a *Pippin* betétdalát hallgatva. Volt, hogy csak zongoráztunk és barokk műveket énekeltünk több szólamban, harmonizálva egy kis basszussal, vagy a *The French Chef* ismételéseit néztük, majd ki is próbáltuk

valamelyik receptet, vagy egyszerűbb desszerteket készítettünk a *Good Housekeeping** című magazimból.

Minél többet mesélt Mrs. Cone Izzyről a telefonban, annál jobban szerettem volna vigyázni rá. Csak arra tudtam gondolni, mennyivel jobb lesz azzal tölteni a nyaramat, hogy egy kislányra felügyelek, akinek nincsenek barátai, mint hogy a golfklubunk medencéjében ücsörögve *én* legyek az a lány, akinek nincsenek barátai. Szinte oda sem figyeltem, amikor Mrs. Cone kijelentette, mennyit fizetnének, mert a pénzt ezek után csak ráadásnak éreztem. Már azelőtt eldöntöttem, hogy minden keresetemet félreteszem, és saját lemezlejátszót veszek a nyár végén, mielőtt letették volna a telefont. Egy olyat, amit a szobámban tarthatok, és talán külön hangszóró is van hozzá. Ha marad pénzem, veszek egy rádiót is, és tudom majd hallgatni az amerikai top negyvenes slágerlistát. Azokat a számokat, amelyeket anya sosem engedett volna megvásárolni lemezen.

A földszinten kinyílt, majd becsapódott a bejárati ajtó. Mrs. Cone megdermedve hallgatózott.

– Richard? – kiabált ki. – Richard! Idefent vagyunk!

A gondolatra, hogy dr. Cone talán majd azt mondja, szólítsam Richardnak, azonnal összerándult a gyomrom. Mrs. Cone is kért, hogy hívjam Bonnie-nak, de képtelen voltam rá. Még magamban is Mrs. Cone-ként gondoltam rá, bár nekem nem tűnt *Mrs. Akárkinek*. Hosszú, fénylő vörös haja volt, arca csupa szeplő, ajkán pedig élénk narancssárga rúzs ragyogott. Vagy egy hosszú selyemblúzt, vagy egy nagyon rövid selyemruhát viselt. A folyékornak tetsző anyag csak úgy

*Amerikai női háztartási magazin.

siklott a bőrén, átlátszott rajta mellbimbója körvonala. Mellbimbókat korábban csak a hírességek poszterein vagy alkoholreklámokban láttam. Még az anyukám mellbimbóját sem láttam soha; néhányszor, amikor melltartóban nyitottam rá a hálóban, akkor is csak a ruhát, melle bézs színű páncélzatát láttam.

– Micsoda?! – kiáltott fel dr. Cone a lépcső aljáról.

– Anyu! – kiáltott Izzy is.

– Richard! Izzy! Gyertek fel!

Életemben nem hallottam még annyi kiáltozást otthon, mint amennyit ez alatt a pár perc alatt ebben a házban. Egyszer, még lefekvés előtt anyukám azt kiáltotta: „a francba!”, mert belelépett egy üvegszilánkba, miután aznap elejtettem egy tányért a konyhában. Akkor azt hittem, a világ úgy fog összeomlani, mint egy tűz által felemésztett sátor, de nem az elhangzott szavak miatt, hanem mert azelőtt egyszer sem láttam anyukámat mezítláb. El tudtam képzelni, mennyire kikerekedhetett a szemem, miközben néztem, hogyan húzza ki a szilánkot a sarkából.

– Mary Jane – mondta anya –, hozd le az emeletről a papucsomat, hogy azonnal feltörölhessek itt!

A vállam fölött nézve felügyelte, amikor feltakarítottam az összetört tányér romjait. Nyilvánvalóan nem végeztem jó munkát.

– Miért vagy mezítláb? – kérdeztem. Ő azonban csak annyit mondott:

– Ezért nem szabad mezítláb mászkálni. Hozd a papucsot!

– Gyere le! – kiabált fel dr. Cone. – Izzy készített valamit.

– Készítettem valamit! – kiáltotta Izzy.

– Itt van Mary Jane! – kiáltott vissza Mrs. Cone.

– Ki? – ordította dr. Cone.

– MARY JANE! A nyári bébiszitter!

Idegesen elmosolyodtam. Vajon tudta dr. Cone, hogy itt fogok dolgozni? És vajon meddig fognak ordítani ahelyett, hogy közelebb mennének egymáshoz?

– Mary Jane! – Izzy hangosan dübörgő léptekkel szaladt fel a lépcsőn, majd berontott a szobájába. Egy viktoriánus Valentin-napi képeslap puttójának arcával és egy gömbvillám energiájával rendelkezett. Azonnal megkedveltem.

Olyan lendülettel ölelt meg, hogy kissé hátrébb kellett lépnem.

– Már nagyon várt téged – mondta Mrs. Cone.

– Szia! Örülök, hogy megismerhetlek – mondtam, és ujjaimmal beletúrtam Izzy rézvörös, gubancos tincseibe.

– Készítettem valamit! – Izzy az anyukájához fordult, hogy megölelje. – De lent van.

Ekkor dr. Cone jelent meg az ajtóban.

– Mary Jane, Richard vagyok – mondta, kinyújtotta a kezét, és felnőtteken kezet rázott velem.

Anyukám nagyon helyeselte, hogy egy doktornak és a feleségének fogok dolgozni a nyáron. Azt mondta, hogy egy ház, ahol az apuka orvos, csakis tisztességes lehet. Cone-ék háza kívülről annak is tűnt: óriási, szindelytetős épület volt, amelynek minden ablakát kék zsalu díszítette. A kert kissé kopottas volt (a pázsiton itt-ott foltokban kilátszott a föld, és a sövény egy része kiszáradt, amitől az egész inkább éhező gyerekek vézna karjaira emlékeztetett), de az anyukám akkor sem gondolta volna, hogy a lépcsőn halmokban állnak vagy az előszobában szanaszét hevernek a dolgok, vagy hogy

a szoba, amelyben éppen álltunk, olyan volt, mintha robbantottak volna benne.

Azt sem gondolta volna, hogy dr. Cone hosszú pajeszt hord: sűrű, kecskeszerű szakáll kúszott le az arca két oldalán. A haja is olyan volt, mintha még életében nem fésülködött volna: az egyik barna tincs erre állt, a másik pedig amarra. Az én apukám fejét sima, egyenes haj borította, amelyet mindig gondosan oldalra fésült, és még sosem láttam őt bajusszal, de még csak borostával sem. A negyven év alattiak egytől egyig magázták őt és Mr. Dillardnak szólították.

Ha az apukám tudta volna, hogy egy doktor családjának dolgozom, ő is helyeselte volna az ötletet, ő azonban nem igazán fordított nagy figyelmet a velem kapcsolatos ügyekre. Vagyis igazából bárkivel kapcsolatosakra. Minden este, amikor hazajött a munkából, leült a nappali ablaka melletti székére, és az *Evening Sun* című újságot olvasta, amíg az anyukám nem szólt, hogy kész a vacsora. Akkor aztán átköltözött az étkezőbe, ahol leült az asztalfőre. Ha nem volt vendégünk – ami ritkán fordult elő –, tovább olvasta az újságot az asztalnál, miközben anya és én beszélgettünk. Egyszer-kétszer anya megpróbálta apát is belevonni a beszélgetésbe, például azzal, hogy „Gerald, hallottad? Mary Jane angoltanárának, Miss Hazennek megjelent egy verse az újságban! El tudod ezt képzelni?”.

Néha az apukám csak bólintott az ilyesmikre, máskor pedig olyanokkal is kiegészítette a válaszát, mint „Nagyszerű” vagy „A mindent”, de legtöbbször csak tovább olvasott, mintha senki meg sem szólalt volna körülötte.

Amikor dr. Cone beljebb lépett a szobába, és csókot nyomott Mrs. Cone szájára, majdnem elájultam. Tes-

tük összesimult, arcuk a csók után is majdnem összeért, ahogy sugdolóztak. Belehallgathattam volna a beszélgetésükbe, de Izzy a kezemnél fogva húzott maga után, felvett néhány holmit a földről, és bemutatta azokat nekem, mintha Szibériában nőttem volna fel, és még életemben nem láttam volna amerikai játékokat.

– Csak összepattintod az elemeket, és *voilà!* – mondta a legókról, majd a levegőbe hajította az imént egymáshoz illesztett elemeket. A legódarabok egy sárga, felborult iskolabusz mellett heverő, kerek fejű Fisher-Price játékbabára hulltak, és szinte észrevétlenül eltűntek a rendetlenségben.

Dr. és Mrs. Cone tovább beszélgetett, szájukkal ugyanabból a vékony levegőszeletből lélegeztek, miközben Izzy az Operáció berregőjét magyarázta el nekem. Az ikrekkel is játszottuk ezt a társast, és szerintem én voltam benne a legjobb. Izzy hozzáértette a csipeszt a fémcső lyuk széléhez, hogy elektromos zümmögést gerjesszen, majd felnevetett, a szüleire nézett, és azt mondta:

– Anyu, látnod kell, mit csináltam!

Dr. és Mrs. Cone ugyanabban a pillanatban fordította fejét Izzy felé, testük még mindig nagyon közel állt egymáshoz egészen a lábuktól felfelé, mintha egy kétfejű teremtmény lettek volna.

Izzy ezután lerontott a lépcsőn, és majdnem nekiütközött egy cserepes kaktusznak. Mrs. Cone ment mögötte, aztán én, mögöttem pedig dr. Cone, de így is végig egymással beszélgettek. Bele kell vágniuk a harmadik emelet felújításába. Jobb matracot kell vásárolniuk az ágyra, és jobb világítás is kell majd. Nagyon kényelmes vendéglakosztály lehetne belőle.

Ahogy a nappaliba értünk, Mrs. Cone áthajította az étkezőbe a felfűjt medencejátékot. Az nekiütközött a hosszú, kacatokkal borított asztalnak, majd csendesen a földre esett. Mind a négyen a dohányzóasztal elé gyűltünk, melyet könyvek, magazinok és egy csomag fügekrém süssi borított. A süti csomagolása úgy nézett ki, mintha egy farkas tépte volna szét, mellette, egy zsebkönyvhalom tetején pedig egy ingatag papírmasszívó világítótorny állt. Majdnem egy méter magasán nyújtózott felfelé, és a teteje kissé jobbra dőlt.

– Hiszen ez gyönyörű! – mondtam.

– Ez egy világítótorny? – kérdezte Mrs. Cone, ahogy közelebb hajolt, hogy jobban szemügyre vehesse.

– Igen, a Chesapeake-öbölben!

Izzy vitorlázó és kézműves táborba járt az Inner Harborön, és ma volt az utolsó nap. Mrs. Cone említette is a tábort a telefonos beszélgetésünk alkalmával. Azt mondta róla, hogy egy csoport bajkeverő, magániskolás kölyöknek szervezik, akiket nem érdekel, ha minden egyes játékból kizárják Izzyt.

– Gyönyörű – mondta végül Mrs. Cone is, majd felfelé emelte a világítótornyot, és a kandallóhoz lépett vele. A párkányon még több könyv sorakozott, borospoharak és bongók, melyek ránézésre agyagból és állatbőrrel készültek. Egy olyan tárgy is helyet kapott ott, amelyről először azt hittem, hogy ukulele, de lehet, hogy valamiféle más húros hangszer volt. A világítótornyot végül a könyvkupac tetejére helyezte.

– Tökéletes – mondta dr. Cone.

– Kicsit úgy néz ki, mint egy hatalmas dildó – tette hozzá Mrs. Cone csendesen, talán hogy Izzy ne hallja meg. Fogalmam sem volt, mi lehet az a dildó. Dr. Cone-ra pillantottam. Próbálta visszafojtani a nevetést.

– Imádom! – rikkantotta Izzy, majd megfogta a kezem, és felvonszolt magával az emeletre. Talán jó volt a megérzése, és tényleg olyan lehettem, mint egy Szibériából jött turista. Sosem találkoztam még dr. és Mrs. Cone-hoz fogható emberekkel. Ráadásul olyan házában sem jártam még, ahol minden egyes négyzetcentimétert olyan tárgyak foglaltak el, amelyekről képtelen voltam levenni a szemem vagy nem gondolni rájuk (lehetséges, hogy nem minden rendetlenség ördögtől való, és nem is kellene azonnal felszámolni?). Hirtelen nagyon-nagyon megkedveltem Izzyt és boldog voltam, hogy én lehetek a bébiszittere. De más dolgokért is hálas voltam: például, hogy olyat csinálhatok, amire korábban nem volt lehetőségem, és hogy olyan világban telhetnek majd a napjaim, amely annyira különbözött az én megszokott életemtől. Elkapott a várakozás jóleső érzése. Már most azt kívántam, bárcsak ne érne véget ez a nyár.

2

A Cone családnál töltött első teljes napomra a piros frottír rövidnadrágomat és a szivárványcsíkos felsőmet vettem fel. Korábban ezt az együttest neveztem ki az új nyári ruhatáram egyik kötelező darabjává, bár az anyukám szerint a nadrág túl rövid volt. Ennél hosszabbat azonban nem találtunk a belvárosi Hutzler's üzletben, vagy legalábbis a gyerekrészlegén. Anyukám azt mondta, fogjam lófárokba szőkésbarna hajamat.

– Makulátlannak kell lenned, elvégre egy orvos családjánál fogsz dolgozni – mondta.

Hátrakötöttem hát a hajamat, belebújtam a flip-flop papucsomba, és átsétáltam Cone-ékhoz. Napsütéses, csendes idő volt, csak néhány öltönyös férfit láttam útközben, akik a kocsijukhoz igyekeztek, hogy időben beérjenek a munkahelyükre. A férfiakon kívül egyetlen nőt láttam odakint, az új szomszédunkat. Anyukámmal elhajtottunk mellettük, amikor a költöztetők lepakolták a bútorait, és anyu még le is lassított, hogy

szemügyre vehesse a virágos kanapét, melyet épp le-emeltek a teherautóról.

– Túl kék – jegyezte meg, miután elhagytuk őket.

Az új szomszéd kertésznadrágban és kockás ingben volt, szőke haját pedig egy vékony, kék kendő fogta össze. Éppen térdepelt egy gödör felett, amelyet akkor ásott ki a gyepterület szélén, mellette pedig egy virágokkal tömött faláda állt.

Amikor meglátott, felegyenesedett, és kezét napellenzőként tartotta a szeme fölé.

– Jó reggelt! – szólalt meg.

– Jó reggelt! – Lelassítottam mellette, de nem álltam meg, bár nagyon szerettem volna. A szomszédasszonynak olyan arca volt, mintha egy Hitchcock-film-ből lépett volna ki. Csinos és takaros volt. Vajon vannak gyerekei? Házas? A városban nőtt fel? Vajon ő is a Roland Park-i vidéki iskolába járt, ahová én?

Mielőtt átmentem volna az úton, még egyszer visszaneéztem a nőre. Feneke az égnek meredt, keze könyékig a földben volt, és a fején lévő kendőt úgy csapdosta a szél, mintha az egy felszállásra készülő madár lett volna. Amikor meglátta, hogy nézem, azonnal kiegyenesedett, és odaintegetett nekem, mire én zavartan visszaintegettem, és már siettem is tovább.

Mrs. Cone mosolyogva nyitott ajtót, kezében egy csésze kávéval. Ahogy becsukta mögöttünk az ajtót, a kávéját kilötyögtette az előszoba padlójára. Egy térdig érő hálóing volt rajta, amelyet nem gombolt be elöl, így szinte mindene kilátszott alóla. Próbáltam nem oda nézni.

– A konyhában vannak, menj csak be – mondta, majd megfordult, és feltrappolt a lépcsőn, a kiömlött kávéra ügyet sem vetve.

– Mary Jane?! – kiáltotta Izzy. – A konyhában vagyunk!

– A konyhában vagyunk! – kiáltotta dr. Cone is, mintha Izzyt nem hallottam volna.

– A KONYHÁBAN! – ismételte ordibálva Izzy.

– Jövök – feleltem, de képtelen voltam rávenni magam, hogy kiáltsak, ezért megismételtem magam, ahogy a nappalit és az étkezőt elhagyva a konyhába értem. – Megjöttem.

Dr. Cone pizsamaalsóban és egyszerű pólóban volt, Izzy pedig rózsaszín pizsamanadrágot viselt, felül azonban semmit. Feszes kis pocakját kidüllesztette.

– Színezek! – jelentette be.

– Imádok színezni – mondtam, ahogy lehoppantam mellé a kék színű, párnázott ülőkére. A konyhaasztal feletti ablak az udvarra és a mögötte álló garázsra nézett, melyben égett egy lámpa, ami, ha jól láttam, egy asztalon állt az ablak mellett.

Dr. Cone azonnal észrevette, hogy azt nézem, és odamutatott.

– Az az irodám.

– A garázs?

Elképzeltem, hogy bent áll egy nővér, néhány kórházi ágy, infúziós palackok teli vérrel, és hogy a mentőautók a kis utcácskában parkolnak le.

– Hát, egykor garázs volt, előtte pedig egy istálló.

– A miénk is.

A környékünket nagyjából nyolcvan éve építette az Olmsted fivérek egyike, aki a New York-beli Central Parkot is tervezte. A lakóparkot kanyargós utak és idősebb fák szegélyezték, és minden ház mögött istálló is állt. Szerettem, hogy a környékünknek köze van New Yorkhoz, és mindig elképzeltem, hogy a város utcáin sé-

tálgatok azok között a hatalmas épületek között a járdákat elárasztó embertömegben, ahogy a filmekben és sorozatokban láttam. Leginkább azonban egy Broadway-előadásra szerettem volna elmenni. Az anyukámmal musicalklub-tagok voltunk, és minden hónapban megkaptuk egy új Broadway-darab albumát. Az ismert előadások összes dalát megtanultam, a kevésbé ismertekből pedig a legjobbakat. Az anyukám imádta a Broadway-előadások dalait, de egyáltalán nem volt oda New Yorkért, mert szerinte a város tele volt tolvajokkal, kábítószerfüggőkkel és degeneráltakkal.

– Mit színezzünk? – kérdezte Izzy, miközben a tizenöt centiméter magas színezőkönyv-kupacát rendezgette.

– Van bent egy ápolónő is? – kérdeztem dr. Cone-t, és az ablak felé biccentettem.

– Ápolónő?

– Aki segít a betegekkel – magyaráztam. Dr. Cone elnevette magát.

– Pszichiáter vagyok. Orvos vagyok, de én gondolatokkal dolgozom. Olyan betegségekkel foglalkozom, mint a függőség vagy a kényszeresség, nem pedig a testet érintő, fizikai betegségeket kezelem.

– Ó – feleltem, és azonnal elgondolkoztam, vajon az anyukám szerint a pszichiáterek is olyan fontosak-e, mint a fizikai betegségeket kezelő orvosok.

– Testeket! – szólalt meg ekkor Izzy, és meglóbált előttem egy színezőkönyvet, melynek borítóján *Az emberi test* cím állt.

– Ez szuper lesz – mondtam, és összeszededeztem az asztalról a zsírkrétákat, majd szín szerint csoportosítottam őket.

– Csináljuk most a péniszt – mondta Izzy, majd kinyitotta a könyvet, és lapozgatni kezdett benne. Én azonnal elvörösödtem, és remegni kezdett a gyomrom.

– Milyen színűre akarod festeni a péniszt? – kérdezte dr. Cone, én pedig majdnem levegő után kaptam. Sosem hallottam még felnőttet kimondani, hogy *pénisz*. Még a korombeliek sem mondták azt, hogy *pénisz*. A Kellogg ikrek voltak a legjobb tanulók az osztályban, és ők sem mondtak olyan szavakat, hogy *pénisz*.

– ZÖLDRE! – kiáltotta Izzy, amikor olyan rajzhoz ért a könyvben, amely egy péniszt és herezacskókat ábrázolt. Petyhüdtnek és puhának tűnt az egész. A herezacskókról egy-egy félig rothadt guáva jutott eszembe, melyek a fonnyadással együtt ráncosodni kezdenek. A lap szélén szavak álltak, melyekből egy-egy vonal indult ki a hozzájuk tartozó részre mutatva. A pénisz sokkal nagyobb és részletesebb volt, mint azon az anatómiai illusztráción, amelyet múlt évben kaptunk a szexuális oktatás órán, és amelyre alig mertem ránézni. Miután megkaptuk azokat az illusztrációkat, a legtöbb lány gyorsan elkezdte összefirkálni a rajtuk lévő péniszt, hogy rá se kelljen nézniük. Én azonban túlságosan féltem a tanártól, hogy összefirkáljam a sajátomat. Sally Beaton, aki mellettem ült, és senkitől sem félt, meglátta az érintetlen lapomat, átnyúlt, és azonnal elkezdte lesatírozni. Izzy felemelt egy zöld zsírkrétát, és vad tempóban elkezdte zöldre színezni a péniszt. Én kissé tanácstalan voltam, nem tudtam, hogy nekem is vele együtt kellene-e színeznem. Ha a rajzon nem egy pénisz lett volna, természetesen színezttem volna én is, *de egy pénisz volt*, és dr. Cone ott ült mellettünk. Elgondolkoztam, vajon azt szeretné-e, hogy egy péniszt színező lány vigyázzon a kislányára,

majd eszembe jutott, hogy a saját kislánya is éppen ezt csinálja. Valószínűleg a könyvet is ő vagy Mrs. Cone vette neki.

– Segíts! – szólalt meg ekkor Izzy, és odanyújtott nekem egy piros zsírkrétát. Idegesen színezni kezdtem a tetejét.

Dr. Cone erre odapillantott.

– Jézusom, úgy néz ki, mintha vért pisilne – mondta. Lefagytam. Úgy éreztem, mintha a szívem is megállt volna. Mielőtt azonban bármit is szólhattam volna, vagy letehettem volna a zsírkrétát, dr. Cone kisétált a konyhából.

Izzyvel végül befejeztük a pénisz kiszínezését, és megkönnyebbülten láttam, hogy lapoz, és, a következő oldalon már egy méh volt petevezetékekkel. Ehhez narancssárga, citromsárga és rózsaszín zsírkrétákat használtunk.

Aznap sem dr. Cone, sem Mrs. Cone nem ment munkába. Délig fel sem öltöztek. Otthon az apukám és az anyukám is lezuhanyozott és felöltözött már fél hétre. Apu ügyvéd volt. Hétfőtől péntekig minden nap pontban hét órakor kilépett a házból. Mindennap nyakkendőt kötött, és csak azután vette le, miután este az asztalnál hálát adtunk az Úrnak az ételért, és imádkoztunk Ford elnökért és a feleségéért. Ford elnök bekeretezett képe mosolygott le ránk a falról, tekintetét éppen ránk szegezte. Velúrkék szeme volt, fogai pedig úgy néztek ki, mintha apró kis kukoricaszemek lettek volna. Feje felett egy amerikai zászló hullámozott, és néha, amikor az *apa* szóra gondoltam, vagy amikor mások beszéltek az apukájukról, Ford elnök jelent meg lelki szemeim előtt.

Anyu munkája leginkább a háztartás vezetése volt. Sosem találkoztam még nála elfoglaltabb emberrel. Mindennap beágyazott, minden másnap felporszívózott, mindennap felsepert, minden pénteken bevásárolt, mindennap készített nekünk reggelit és vacsorát és minden este felmosta a konyahakövet. Ezenkívül a Roland Park-i presbiteriánus templomban is tanított a vasárnapi iskolában. És nagyon jól csinálta. A gyerekek néha Jézust ábrázoló képeket színezték, miközben az anyukám részleteket olvasott fel nekik a Bibliából, máskor pedig Biblia bingót játszott velük. A vasárnapi iskola legjobb része azonban az volt, amikor anya gitározott. Hangja erőteljes és rekedtes volt, mintha a torkát egy odvas rönkből faragták volna.

Az anyukám szerint Jézust nem érdekli, hogy neki nincs szép hangja, de azt nagyon is szereti, amikor én is vele együtt énekelek. A harmóniák teljesen természetesen jöttek, és anyu büszke volt rám, amikor vele énekeltem. Így aztán minden vasárnap nyolc-tizenöt kisgyerek előtt (attól függően, hogy hányan jöttek el) anyu a vállára akasztotta a gitárját, és a templom alagsorában lévő terem elejében egymás mellett állva énekeltünk Jézusról. A gyerekeknek is velünk kellett volna énekelniük, azonban csak a fele társaság tett így. A többiek a cipőjükkel játszottak, a barátjukat bökdösték, sugdolóztak, vagy háton fekve bámulták a beázott plafont. Amikor már végképp nem figyeltek ránk, rázendítettünk a *Rise and Shine* című dalra, mert azt minden gyerek imádta.

A vasárnapi iskola és az istentisztelet között volt egy harmincperces szünet, amikor anyukám hazament apuért és hogy letegye a gitárját, én meg iskolaidőben az ifjúsági kórus, szünidőben pedig a nyári kórus pró-

bájára mentem. Jobban szerettem a nyári kórust, mert az leginkább felnőttekből és csak néhány kamaszból állt, és ők sem jelentek meg mindig. A felnőttek között nem éreztem feszélyezve magam, mint az ifjúsági kórusban. Amikor a kortársaimmal kellett énekelnem, sosem eresztettem ki a hangomat, mert nem akartam, hogy piszkáljanak a vibratóm miatt, vagy hogy harmóniát énekelek, amikor hallottam, hogy jól szólna.

Vasárnap mindig még dél előtt hazaértünk, és ebéd után anyu vagy előkészítette a következő heti fogásokat, vagy a kertben dolgozott. A pázsitunk olyan volt, akár egy zöld, bolyhos szőnyeg, a ház előtt pedig egyforma magasságra és szélességre nyírt azáleák virágoztak. A hátsó udvarban még több virágzó fa állt, a kövek mentén elterülő virágágyások pedig lila és rózsaszínű puha vizesárokként határolták a kertet. A kertészek hetente egyszer jöttek, de egyikőjük sem tudta olyan szépen rendben tartani, mint az anyukám. Ha egy gyom kidugta apró, pontszerű fejét a földből, anya kesztyűs keze azonnal lecsapott rá.

Minden tavasszal felbukkant nálunk egy csapat férfi, hogy lemossák a fehér zsindelyt, megjavítsák a kila-zult zsalugátereket és felfrissítsék a festést. Egy ilyen alkalom után anyukám virágládákat szerelt fel minden, utcára néző ablak alá. Amikor annyi idős voltam, mint most Izzy Cone, az anyukám felfogadott egy művészt, hogy fesse meg a házunkat. Ez a festmény most a nappaliban lévő kanapé felett lógott. Néha, amikor segítettem neki a gyomlálásban vagy a locsolásban, vagy amikor új évelőket ültettünk az ágyásokba, azt mondta, „Mary Jane, úgy kell dolgoznunk, hogy valóra váltsuk, ami a festményen van. Nem hagyhatjuk, hogy csak egy álomkép legyen!”.

A Cone családot szemmel láthatólag nem foglalkoztatta, hogyan néz ki a házuk vagy az udvaruk. Csak az érdekelte őket, hogy a harmadik szintet vendéglakosszályá alakítsák, és folyton erről beszélgettek, amikor elmentek mellettünk Izzyvel: a tévészobában, a konyhában ebédkor vagy a tornácon, ahol Izzy fém építő-készletével játszottunk.

Öt órákor, amikor indulnom kellett haza, Izzyvel körbejártuk a házat, hogy megkeressük a szüleit.

– Anyu! Apu! – kiáltotta Izzy.

Kezdtem hozzászokni az állandó kiabáláshoz, de még mindig nem tudtam rávenni magam, hogy én is így tegyek.

– Mrs. Cone? Dr. Cone? – hívtam őket halkán, dalamosan.

A második emeleten minden ajtó nyitva állt, kivéve Izzyét.

– Miért van mindig csukva a szobád ajtaja? – kérdeztem.

– Hogy kívül tartsam a boszorkányt – felelte Izzy.
– Anyu! Apu!

– Miféle boszorkányt?

– Amelyik a házban kísért. Ha becsukom az ajtót, nem megy be, amikor nem vagyok bent – magyarázta Izzy, majd a szülei hálójába indult, én azonban várakozón megálltam a folyosón.

Izzy egy perc múlva már ki is jött.

– Nincsenek bent. Éhes vagyok.

Lementünk hát a földszintre, át a nappalin és az étkezőn, majd vissza a konyhába a lengőajtón keresztül. Otthon a konyha csakis az anyukámé volt, és rajta múlt, hogy éppen „nyitva” vagy „zárva” van-e. Legtöbbször pontban két órákor bezárt, mert nem akarta, hogy

ne legyünk éhesek vacsoraidőben. Néha már rögtön ebéd után bezárt.

Elgondolkoztam, vajon Mrs. Cone tervezett-e valamiféle vacsorát készíteni estére. Semmi sem volt a sütőben vagy a tűzhelyen álló serpenyőben, és a mosogatóban sem olvadt semmi. Nem találtam jelet, amely az aznap esti vacsoratervre utalt volna.

Úgy gondoltam, dr. és Mrs. Cone nem bánná, ha én készítek vacsorát Izzynek.

– Felhívom a szüleimet – mondtam, majd körbenéztem a konyhában a telefont keresve. Korábban már láttam, de nem emlékeztem, hogy hol. – Hol van a telefon?

Izzy hamarosan megtalálta a pult alatti aljzatba bedugott kábelt, és követte kezével olyan magasra, ameddig elért.

– Itt van valahol!

Arrébb löktem a pulton fekvő fürdőköpenyt, és meg is találtam alatta a telefont.

– Tárcsázhatok én? – kérdezte Izzy. Felmászott a narancsszínű fa sámlira, és a térdén egyensúlyozott. Leemelte a kézibeszélőt a készülékről, majd a pultra helyezte.

– Négy. – Izzy figyelmesen megvizsgálta a tárcsázón lévő lyukakat, megtalálta a négyes számot, majd beledugta pufók kis ujját. Körme alatt egy vékony, fekete koszc sík húzódott, és megjegyeztem magamnak, hogy ha maradok addig, vacsora után megfürdetem.

– Négy! – Izzy addig forgatta a tárcsát, amíg az neki-
ütközött a vesszőformájú kis pöcöknek, majd elengedte az ujját, mire a tárcsa visszaforgott a kezdő pozícióba. Így folytattuk hat számon keresztül. A hetediknél félrepillantottam, de amikor visszanéztem, észrevettem,

hogy Izzy a kilences lyukba dugta az ujját a nyolcas helyett. Amikor a tárcsa klikkelő hangon visszapattant, felkaptam a kagylót, és gyorsan visszatettem a helyére, hogy megszakítsam a hívást, majd újra felvettem, hogy előről kezdhessük.

Amikor végül sikeresen betárcsáztuk a számokat, a fülemhez emeltem a kagylót. Izzy odahajolt hozzám, én pedig felé billentettem a beszélőt.

– Dillard család – szólt a telefonba az anyukám.

– Szia, anyu! Maradnom kell, hogy vacsorát készítssek Izzynek.

– Ó? – hallottam anyu magasodó hangját.

– Vacsorát kell készítenie nekem! – kiáltotta Izzy. Kiegyenesedtem, és elhúztam a fülétől a kagylót.

– Ez Izzy volt?

– Igen – feleltem –, ilyen kis bolondos.

– Azt hallom. Miért neked kell vacsorát készítened? Hol van az anyja?

Nem akartam bevallani, hogy nem találtuk sem dr. Cone-t, sem pedig Mrs. Cone-t. Elfordultam Izzytől, hogy ne halljon, és úgy feleltem anyukámnak.

– Az apukáját lefoglalja egy páciens, az anyukája pedig betegen fekszik az ágyban.

Ez volt az első alkalom, mióta az eszemet tudtam, hogy hazudtam anyukámnak.

– Ó – mondta. – Ó, értem. Rendben, hát akkor talán át kellene szaladnom, hogy segítsek.

– Jaj, nem kell, megvagyok – suttogtam. – Mrs. Cone mindent a pulton hagyott, amit készíteni akart. Már a sütit is begyújtotta, nekem csak be kell tolnom a tálat, és...

– Müzli! – kiáltotta ekkor Izzy, mire én azonnal megfordultam, és láttam, hogy kinyitotta az egyik

konyhaszekrényt, és négy különböző doboz gabonapelyhet vett elő.

– Vacsora után hívlak, hogy megmondjam, mikorra érek haza – mondtam végül.

– Ha már sötét lesz, kérd meg dr. Cone-t, hogy kísérsen el, vagy hozzon haza kocsival – mondta anyu.

– Rendben. Szia, anyu! – köszöntem el, majd azonnal le is csaptam, mielőtt Izzy ismét belekiabálhatott volna.

– Müzlit akarok vacsorára – mondta.

– Korábban is ettél már müzlit vacsorára? – kérdeztem óvatosan. Akkora képtelenségnek tűnt a gondolat, mint egy banánnal telefonálni.

– Igen.

– Inkább... nézzünk be a hűtőbe, hogy van-e valami, ami jobban illik a vacsorához. Vacsora előtt szoktál általában fürdeni?

– A-a, nem fürdök – felelte Izzy, majd kinyitotta az avokádózöld hűtőt, mielőtt odaléphettem volna. Kicsit arrébb toltam, majd belestem mellette. Az ajtó dugig volt mustárokka, olajokka, és néhány zsírfoltos üveggel, amiket nem ismertem fel. A hűtőben a szinte üres és felismerhetetlen tartalmú dobozok sokasága között két edényt láttam lefóliázva, egy doboz tojást, egy darab csomagolatlan sajtot egy kínai elviteles doboz tetején és egy fej jégсалátát csupaszon. Minden, még a saláta is furcsán, szinte olajosan csillogott. Olyan szag áradt a hűtőből, ami miatt nem mertem túlságosan behajolni. Talán a sajt árasztotta?

– Hol van a tej? – kérdeztem, de Izzy csak vállat vont.

Egyenként kipakoltunk mindent a hűtőből, és elhelyeztük azokat a narancsszínű, műanyag borítású pulton, már ahol éppen találtunk nekik helyet. Végül

hátral meg találtam a tejet, de amikor kivettem, a doboz tartalma szokatlan nehézséggel lötytyent.

Izzy felállt a sámlira és kivett a szekrényből két tálat.

– Hadd nézzem meg először ezt a tejet! – mondtam, majd kibontottam a háromszög alakú kiöntőnyílást. Azonnal hátratántorodtam, amikor megcsapott a dobozból áradó bűz: mintha egy döglött állat lett volna benne.

– Fúúj! – sikoltott Izzy még mindig a sámlin állva. Letettem a tejet a hűtőre, és azonnal megfogtam Izzy aprócska, pelyhes, szőke szőr borította lábát. Jobban megrémisztett a gondolat, hogy a felügyeletem alatt leeshet, mint a tej borzasztó szaga.

– Izzy?! – kiáltotta dr. Cone az előszobából. A gyomrom úgy rándult össze, mint amikor egy zsinóros tasakot húzok össze. Gyorsan leemeltem Izzyt a sámliról, és a földre tettem, mert eszembe jutott, hogy mi van, ha dr. Cone kirúg, amiért hagytam, hogy felmásszon oda.

– Itt vagyunk! – kiáltotta Izzy. Dr. Cone besétált a konyhába.

– Miben sántikáltok?

– Müzlit akartunk készíteni vacsorára – jelentette be Izzy –, de a tej bűdös.

– Szerintem megsavanyodott – mutattam a pulton lévő dobozra.

– Ó, igen, az még múlt havi. Nem tudom, miért nem dobta ki senki – nevetett dr. Cone, ezért én is nevettem kicsit. Vajon mit gondolt volna az anyukám a darabos és bűzös tejről? Elképzelhetetlen volt. Bár most, hogy láttam, nagyon is elképzelhetőnek tűnt.

– Mit szólnátok, ha elmennénk a Little Tavernbe, és vennénk pár burgert meg sült krumplit? – ajánlotta fel dr. Cone.

– Irány a Little Tavern! – kiáltotta Izzy.

Dr. Cone rendezgetni kezdte a pultra kipakolt dolgokat, mintha keresett volna valamit.

– Hol van anyu? – kérdezte Izzytől, majd megtapogatta a zsebeit elől, hátul, majd ismét elől. Végül megtalálta a kulcsait, de egy pillanatig a levegőben tartotta azokat, mintha egy bűvésztrükk bemutatására készülne.

– Nem tudom – vont vállat Izzy.

– Nem láttuk – feleltem.

– Menjünk! – Izzy kimasírozott a konyhából, magasra emelt térdekkkel, mintha legalábbis egy katonazenekar tagja lenne. Dr. Cone előretessékelt, én pedig követtem Izzyt a folyosón és a bejárati ajtón át, amely előtt a bejárón ott állt a faberakású kombi. Dr. Cone nem zárta be az ajtót mögöttünk. Azon gondolkoztam, vajon Mrs. Cone a házban lehet valahol? Ha viszont nem, akkor miért nem zárta be az ajtót dr. Cone?

– Hány burgert szokott enni anyu? – kérdezte Izzytől, miközben kinyitotta neki a hátsó ajtót.

– A héten viktoriánus. – Izzy bemászott, és magára csukta az ajtót.

– Tényleg? Azt hittem, már elmúlt a *viktoriánus* korszaka – kacsintott rám dr. Cone, majd felnézett az emeleti nyitott ablakra. Tölcsért formált a kezéből. – BONNIE! – kiáltotta el magát. Végignézttem az utcán, hogy hallja-e más is ezt a jelenetet. – BON-NIE!

Mrs. Cone kidugta a fejét az ablakon. Haja körbeölelte ragyogó arcát.

– Mi az?

– Kérsz valamit a Little Tavernből?

– MI?

– KÉRSZ VALAMIT A LITTLE TAVERNBOÓL? –
kiáltotta újra dr. Cone, mire Mrs. Cone elgondolkozott,
mintha tényleg szeretett volna valamit. Aztán megráz-
ta a fejét.

– PRÓBÁLOK NEM ENNI HÚST!

– VIKTORIÁNUS! – ordította Izzy a kocsiból.

– SÜLT KRUMPLI?

Mrs. Cone bólintott, és felmutatta a hüvelykujját.
Aztán visszahúzódott a tetőtéri szobába.

– Te is eszel valamit a Little Tavernből, ugye? –
kérdezett engem dr. Cone.

– Igen.

Igazság szerint még csak egyszer jártam ott. A csa-
ládomban nem volt szokás étteremben enni. Hetente
egyszer szoktunk, de akkor is a klubban. Néha, amikor
vendégek jöttek hozzánk, elvittük őket étterembe. De
a szüleim sosem ennének a Little Tavernben, aminek
a reklámszlogene „Vedd zacskóra!” volt. Az egyetlen al-
kalommal, amikor ott jártam, az ikrek születésnapja volt,
és az ő szüleikkel mentünk.

– Rendben, akkor pattanj be! – biccentett dr. Cone
a kochi anyósülése felé. Tele volt papírhalnokkal, felül
egy barna mappa feküdt. Óvatosan összefogtam őket,
és közelebb csúszttattam dr. Cone üléséhez, hogy be
tudjak ülni.

Izzy azonnal felegyenesedett, és előredugta a fejét.
Végigbeszélte az utat a Little Tavernig. Próbáltam oda-
figyelni rá, de a fejemben sorra törtek elő egymás után
a kérdések. Vajon Mrs. Cone egész nap a tetőtéri szo-
bában volt, amelyet vendégszobává igyekeztek átalakí-
tani? Miért nem jött le, hogy vacsorát készítse? Mit és
hogyan eszik általában a Cone család? Ki megy el bevá-
sárolni, és miért nem volt friss tej a hűtőben? Ők vajon

nem hozatják házhoz a tejet, mint mindenki más a környéken? Mi két doboz tejet szoktunk hozatni minden héten; az anyukám azt mondta, hogy egy a sütéshez és főzéshez kell, egy pedig neki és nekem. Az apukám nem tejet, hanem narancsos üdítőt szokott inni vacsorához. Én olyat csak hétvégente ihattam, és akkor is csak ebédre, mert az anyukám szerint a cukros üdítók kevésbé károsak, ha vacsoraidő előtt isszuk őket. Cone-éknál még üdítőital sem volt. Csak romlott tej.

Hampdenbe mentünk, Baltimore keskeny sorházakkal sűrűn szegélyezett, kis városrészébe, ahol az épületek előtt márvány veranda állt, a pázsit nélküli vagy betonnal fedett udvarokon pedig kikötött kutyák csaholtak. Dr. Cone leparkolt a Little Tavern előtt, mi pedig követtük őt az étterembe.

Dr. Cone két papírzacskónyi burgert és négy nagy adag sült krumplit rendelt.

– Mit szeretnél inni? – kérdezte Izzytől.

– Narancsos üdítőt – felelte Izzy.

– És te, Mary Jane? – kérdezett aztán engem is.

– Narancsos üdítőt – ismételtem Izzy után, majd hátrapillantottam, hogy meggyőződjek arról, nincs-e valahol itt az anyukám.

Miután megérkezett az étel, visszaindultunk a kombihoz. Izzy előreszaladt, kinyitotta az anyósülés felőli ajtót, és bemászott.

– Együnk a kocsiban – mondta dr. Cone. – Így murisabb, és egyébként is beférünk előre mind a hárman.

Feltette a zacskókat és a saját üdítőjét a koci tejetjére, kinyitotta az ajtót, majd kivette a papírokat és a mappát az ülésről, és hátra tette őket. Intett, hogy szálljak be én is.

Oda-vissza adogattuk egymásnak a burgeres zacskókat. A burger olajos volt, és sós, de közben édes is a ketchuptól. Az egyik legfinomabb dolog volt, amit életemben ettem.

– Szóval nagy dologra készülünk – szólalt meg dr. Cone, miután megrágta és lenyelte a szájában lévő falatot. Izzy kiitta a narancslevét, és gurgulázva tüntette el a maradékot a szívószálával.

– Nekem még maradt, kéred azt is? – kérdeztem, ő pedig pusztit nyomott az arcomra, és elvette a poharamat.

– Az egyik páciensem és a felesége hozzánk költözik a hétvégén – mondta dr. Cone, miközben kicsomagolta a következő burgerét, majd egy harapásra el is tüntette a felét.

Bólintottam. Nem tudtam, miért mondja ezt nekem, és hogy kérdezősködhetek-e.

– Bízhatok benned, Mary Jane? – kérdezte ekkor, mire én ismét bólintottam.

– Az orvos és páciens közötti titoktartást nagyon komolyan veszik a pszichiátriában. Senki nem tudhatja, kit kezelek, ahogy azt sem, hogy miért és hol.

– Értem.

Már nem voltam éhes, viszont kezdtem aggódni, így benyúltam a zacskóba, és kivettem még egy burgert. Ha dr. Cone kezel valakit, az vajon azt jelenti, hogy *az a valaki* örült? Tehát egy örült férfi és a felesége abban a házban fog élni, ahol a nyári munkámat végzem? És vajon el kell majd fordítanom a fejemet, hogy ne nézzek az örült pasasra, hogy tiszteletben tartsam az orvos és páciens közötti titoktartást? Az egész dolog olyan óriásinak és rémisztőnek tűnt, hogy akár mennyire is megszerettem Izzy Cone-t meg a család zsúfolt, kale-

idoszkópszerű otthonát, hogy Mrs. Cone mezítláb járkált, dr. Cone-nak pedig pajesza van, elgondolkoztam, talán nem ez a legideálisabb munka számomra.

– Szóval ez a páciens, nos, függő. Sajnos ezt már a sajtó is kiszagolta, ezért mondom el most nektek – folytatta dr. Cone, majd betolta a maradék burgert is a szájába, és egy nagy korty narancslével leöblítette. Izzy visszaadta az üdítőt, kortyoltam belőle, majd ismét odanyújtottam neki. – És a feleségének is óriási támogatásra lesz szüksége. Elképzelheted, milyen nehéz lehet, ha az ember házastársa vagy egy családtagja függő.

Elgondolkoztam, vajon a sajtó honnan tudhatta, hogy ez a férfi függő. Vajon a *Baltimore Sun* számba veszi és felsorolja a helyi függőket? Végül nyeltem egy nagyot, és megszólaltam.

– Biztonságos lesz Izzynek és nekem a házban, ha egy függő is ott lesz majd?

Dr. Cone hangosan felnevetett, egy kis ételdarab is kiesett a szájából.

– Teljesen biztonságos lesz! Ez a férfi okos, érdekes és kreatív, ahogy a felesége is. Egyikőjük sem bántana senkit. A függőséget sajnos nem mi választjuk, de az én munkám az, hogy segítek az olyan embereknek, akik sajnálatos módon belekeveredtek. Drogfüggőket, alkoholistákat, szexfüggőket kezelek... minden ilyesmit – magyarázta dr. Cone.

Azonnal lángvörös lettem, és egyszerre két sült krumplit is betöttem a számba.

Izzy látszólag ügyet sem vetett arra, hogy dr. Cone a *szex* szót használta, ráadásul a *függő* szóval együtt. El sem tudtam képzelni, hogy bárki is függője lehet a szexnek. Az agyamban azonnal beindult egy kisebb

vetítés olyan képekkel, amelyeken emberek órákon keresztül meztelenül csókolóznak, és egymásnak nyomják a testüket. Elgondolkoztam, vajon a szexfüggők éhesek-e egyáltalán, vagy esznek-e, miközben ezt a szex dolgot csinálják.

– Ebben az esetben – folytatta dr. Cone – megfelelőbbnek éreztem, ha ő és a felesége beköltözik hozzánk, és velünk élnek, amíg a páciensem jobban irányítás alatt nem tudja tartani a dolgokat. Most New Yorkban laknak, és a férfinak heti két alkalommal kell elvonatoznia hozzám a kezelések miatt. Most már tiszta, csak azon dolgozunk, hogy józan is maradjon.

– Ó, értem – szólaltam meg, és elvettem Izzytől a narancslét, kortyoltam egy nagyot belőle, majd visszaadtam neki.

– A gond csak az – mondta dr. Cone –, hogy mindketten nagyon-nagyon híresek.

– Színészek? – kérdezte Izzy.

– Igen, a feleség színész. A férj pedig rocksztár.

– Rocksztár! – kiáltotta Izzy. – Én is rocksztár akarok lenni! – mondta, majd úgy tartotta maga előtt a poharat, mintha az mikrofon lenne, és elkezdett énekelni egy dalt, amelyet hallottam már ugyan egy párszor, de nem igazán ismertem. Izzy végigénekelte, ezért azt feltételeztem, hogy megvan nekik otthon lemezen.

– Egy New York-i színész és egy rocksztár költözik a házukba? – kérdeztem, hogy meggyőződjem arról, tényleg jól értettem-e.

– Kicsodakicsodakicsodakicsoda? – kérdezte Izzy. – A Partridge család?

– Majd meglátod, amikor megérkeznek – mondta dr. Cone, majd kinyújtotta a kezét, és megborzolta Izzy haját.

Bennem egyre több és több kérdés merült fel, de nem mertem feltenni őket. Minek volt a függője a rocksztár? Én is látni fogom őt vagy a feleségét, vagy egész nap csak dr. Cone irodájában lesznek? Hoznak magukkal szobalányt is? Van limuzinjuk és saját sofőrjük?

Ha Izzy nem tudta, kik ők, akkor én biztos nem fogom, hiszen még a Little Tavern burgereit sem ismerem. Nekünk otthon csak Broadway musicalek vagy a Mormon Tabernákulum Kórus lemezei voltak meg. A suliban a többiek gyakran beszélgettek bandákról és a rockzenéről, de az énekesek és az együttesek neve olyan ismeretlenül hangzott számomra, mint a tőlünk keletre, nyugatra vagy délre fekvő városrészek neve és az ottani utcák. Abban mindenestre biztos voltam, hogy ez a rocksztár és a színész, vagyis a drogfüggő és a felesége ugyanolyan ismeretlen lesz számomra, mint amilyen dr. és Mrs. Cone is volt.